

Čís. 3122.

Subjektivní skutková podstata podle § 335 tr. zák. předpokládá, že pachatel může postřící (předvídati) možnost nebezpečství (ohrožení právních statků v zákoně uvedených); nevyžaduje se však, že pachatel *in concreto* předvídal nebo mohl předvídati následky jednání nebo opomenutí, t. j. konkrétní poškození nebo možnost poškození oněch statků. Za osudné následky svého jednání je pachatel odpovědným, i když si jich skutečně neuvědomil.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Zm I 487/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 10. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. nedoličuje zmateční stížnost z valné části po zákonu, opouštějíc základnu rozsudkových zjištění, jež při dovolávání se hmotněprávního důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. jsou závazná jak pro zrušovací soud, tak i pro zmateční stížnost. Tak neodpovídá zjištěním rozsudkovým, že obžalovaný dvéře jen zavřel, by učinil konec rozhovoru (diskursu). Zjišťujeť nalézací soud, že obžalovaný měl s Julianou B-ovou hádku, že, jak sám doznal, byl velmi rozčilen a že přirazil prudce dvéře, v nichž právě stála Juliana B-ová a chtěla je rovněž zavřít. Pokud stížnost buduje své právní úvahy pouze na předpokladu, že dvéře byly obžalovaným zavřeny, nelze k ní přihlížeti (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Přisvědčiti lze stížnosti, že z té pouhé skutečnosti, že poškození bylo výsledkem jednání obžalovaného, nemusilo by se ještě nezbytně usuzovati na to, že obžalovaný přivodil poškození zavinně. Leč, vezmou-li se za podklad zjištění rozsudku, nelze vytýkati rozsudku právní omyl. Stížnost si neuvědomuje, že ustanovení § 335 tr. zák. činí zodpovědnost závislou pouze na tom, zda mohl jednající postřící, že jeho jednání neb opomenutí — a takovým může býti každé (jede Handlung oder Unterlassung . . .) — je způsobilé přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro cizí tělo nebo život. Nalézací soud zjišťuje a poukazuje na samu povahu jednání po zákonu odůvodňuje (§ 270 čís. 5 tr. ř.), že obžalovaný mohl nahlédnouti nebezpečnost svého jednání; tím je skutková podstata § 335 tr. zák. dána a lze o způsobilosti jednání tím méně pochybovati, když mělo v zápětí skutečné poškození. Aby obžalovaný předvídal konkrétní následky svého jednání, zejména to, že by mohlo nastati poškození ruky Juliany B-ové, zákon nežadá. Neboť z jeho slov: » . . . může (to je pachatel) nahlédnouti, že jeho jednání neb opomenutí je způsobilým přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro život . . .«, vyplývá jasně, že se v subjektivním ohledu předpokládá, že pachatel »může postřící«, čili předvídati možnost nebezpečství, to jest ohrožení právních statků v zákoně uvedených. Zákon však nevyžaduje,

by pachatel in concreto předvídal nebo mohl předvídati následky svého jednání neb opomenutí, to jest konkrétní poškození nebo možnost poškození oněch právních statků. Za osudné následky svého jednání je pachatel zodpovědným i tenkrát, když si jich skutečně neuvědomil.

Čís. 3123.

Prohlášení obžalovaného, že trest přijímá, jest vzdáním se opravných prostředků a nelze je později odvolati.

Rozdíl mezi skutkovými podstatami zpronevěry a podvodu.

Jde o souběh zpronevěry s přestupkem podle § 320 f) tr. zák., nikoli o zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák., ponechal-li si kdo část vybraných příspěvků a dodatečně padělal stvrzenky poštovního úřadu šekového (které jsou veřejnou listinou i v části vyplněné stranou) na vyšší částky, by vzbudil dojem, že všechny vybrané peníze řádně odvedl.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Zm I 96/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 19. ledna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným nedokonaným zločinem podvodu podle §§ 8, 197 a 199 d) tr. zák., zrušil však použitím § 290 tr. ř. podle § 281 čís. 10 a § 288 čís. 3 tr. ř. jakož i podle § 5 novely k tr. ř. napadený rozsudek a věc vrátil příslušnému okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle zápisu protokolu o hlavním přelíčení prohlásil obžalovaný po vynesení rozsudku, že se vzdává opravných prostředků a nastupuje ihned trest. Přes to ohlásil svým obhájcem zmateční stížnost a provedl ji, když mu byl k jeho žádosti doručen opis rozsudku. Vyzván byv k vysvětlení této nesrovnalosti, podal krajský soud zprávu, že podle záznamů zapisovatele, které zároveň předložil, obžalovaný po vynesení rozsudku skutečně prohlásil, že trest přijímá. O tomto prohlášení dlužno arci za to míti, že se jím obžalovaný vzdal opravných prostředků; neboť přijetím trestu dal určitě a jasně na jevo, že uznává rozsudek jak co do viny tak i co do trestu za správný a platný a že se jím necítí stížen v žádném směru. Takové určité a jasné prohlášení, rovnající se vzdání opravných prostředků, nelze později již odvolati a nemohla jeho platnost a závaznost býti pozměněna tím, že obžalovaný později opravné prostředky ohlásil, byť i ve lhůtě k jich ohlášení podle zákona stanovené (sb. n. s. č. 2731). Ani obžalovaný ani jeho obhájce netvrdí, že shora uvedený záznam protokolu o hlavním přelíčení neodpovídá skutečnosti, a nebylo také žádáno za jeho opravu. Protokol je úředním dokladem o všech prohlášeních, tvoří podle § 271 tr. ř. plný důkaz o tom, co se za hlavního přelíčení událo a lze v souzeném případě o jeho správnosti tím méně